

လရောင်ကျူးရင့်

နမ်းချင်တယ် သနပ်ခါးပန်းလေး

အခန်း (၁)

မျိုချလိုက်တိုင်း လည်ချောင်းထဲမှာ ပူရှိန်းရှိန်း.. ရှုတတ...၊ စားစရာ
တွေကို ကောက်ဝါးတော့လည်း ချဉ်စုပ်စုပ်..၊ မာခေါက်ခေါက်တွေ.. ဘာ
လဲ..။

သူ့လက်ထဲက ဖန်ခွက်ကိုချလိုက်ပြီး မော့လိုက်တာ နံရံမှာ
အရက်ကြော်ငြာကပ်ထားသည့် ပိုစတာထဲက မင်းသမီး...။

သူ့မျက်လုံးတွေ သူမထံမှာ စူးနစ်သွားခဲ့၏။

"ဒီကောင်.. ဒီကောင် မူးနေပြီကွ...၊ ခေါင်းတောင် အနိုင်နိုင်ထူနေ
တာ"

"မင်းတို့ ကိစ္စ နိုင်မှ လုပ်နော်..၊ ဒီကောင်က စိတ်ကြီးတယ်"

"ငါလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး "

"ဟုတ်တယ်၊ ဖြစ်ပြီ ဆိုရင်တော့ ရှောင်အကြီးကြီးပဲ"

ဘေးကစကားသံတွေ နားထဲကိုဝင်နေပေမယ့် ဘာအကြောင်းတွေ
ဆိုတာ စိတ်က မှတ်မိသွားလိုက်..၊ ပြန်ပျောက်သွားလိုက်...။

သူ ဘာဖြစ်နေတာလဲ..၊ မျက်လုံးတွေကိုမှိတ်ပြီး ခေါင်းကို တအားခါ
ထုတ်ပစ်မိသည် ။

ဘယ်လိုလုပ်လုပ် အမြင်အာရုံတွေကလည်း ဝေဝါးခြင်းကို တွန်း

အားပေးနေကြ၏။ လေတက်လိုက်တိုင်း အကောင်းစား နိုင်ငံခြားအရ
က်နံ့က ရွံ့ရှာဖွယ် နှိပ်စက်၏။

သူ့ကိုယ်သူ မကျေနပ်ပါ..၊ မသောက်မစားဖူးတဲ့ အူရိုင်းလည်း မဟု
တ်၊ များ သွားတဲ့ အခါ ယိုင်နဲ့ နဲ့ ပုံပေါက်အောင် မထိန်းနိုင်တာလည်း ဖြ
စ်ခဲ့ဖူးသည် ။

ခုကျတော့ သူ့ခြေထောက်တွေ လှုပ်တောင် မလှုပ်ချင်...။ ရင်ထဲမှာ
တရှိန်းရှိန်း ထကြွလာတာက မီးအပူပေးထားသည့် ရေနွေးအိုးလို..။

ဘယ်နှစ်ခါ ပြန်မော့မော့ မျက်လုံးတွေကလည်း အရက်ပိုစတာဆီကို
ပဲ ရောက်လေသည် ။ အရက်ခွက်ကိုမော့၍ မဟတဟ ကျီစယ်နေသည့်
နှုတ်ခမ်းအစုံ..၊ ပြီးတော့ မလုံတလုံ အဝတ်တို့ အောက်က ဖြားယောင်း
နေသည့် ကိုယ်ခန္ဓာအလှ...။

သူ့သွေးတွေ ပွက်ပွက်ဆူလာသလိုပင်..၊ ထိန်းချုပ်ခက်ခဲသည့် ဆန္ဒ
တစ်ရပ်သည် လူကို မီးပွားတစ်စလို ချက်ချင်းကြီး လောင်မြိုင်လာ၏။

ဒါ.. ရိုးသားရဲ့ လား၊ လုပ်ကြံမှုလား...။

သူ့ကိုယ်သူ ပြန်လည်ဆန်းစစ်နေဆဲ...။

"စီစီရီ ဘယ်ပျောက်နေသလဲ"

"မသိဘူး..၊ သူလဲ ရိပ်မိနေပြီ ထင်တယ်"

စီစီရီ...။

ခေါင်းထဲမှာ မီးတောက်တစ်ခု ဟု နုံးခနဲ လင်းထိန်သွား၏။ သူမနှင့်
သူတို့ ...

"တောက်.."

သူ့မျက်နှာရှေ့က တံခါးကြီး ခပ်ဟဟ ပွင့်လာသည်။ ။ မျက်နှာလေး တစ်ခြမ်းသည် နားဆွဲပိုင်းလေး လှုပ်ခတ်လျက် စီစီရီပဲ ဖြစ်လေသည်။ ။

ဒေါသက ထောင်းခနဲဖြစ်ကာ ထရပ်လိုက်မိ၏။ သို့သော် စားပွဲပေါ်မှာ ခပ်ငိုက်ငိုက်စိုက်ကျသွားပြီး..

"ဟာ.. ဘာဖြစ်တာလဲ"

"ဈာန်...၊ မင်း ပြန်မလို့ လား"

"သွားစမ်းကွာ"

လာဆွဲသည့်လူကို တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်သည့်အခါ သူ့မှာ အင်အား တွေ ရှိနေသေးမှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားလည်လိုက်သည်။ ။

"ဈာန် ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးဖို့ ဆယ်မိနစ် လိုသေးတယ်လေ...၊ ဘာဖြစ်တာလဲ"

စီစီရီက သူ ထရပ်လိုက်တာမြင်မှ အပြင်ကို ခပ်သွက်သွက်လေး ထွက်လာ၏။

သူမသည် ရောက်စကလိုမဟုတ်ဘဲ ချည်ကျဲကျဲနှင့် ကြိုးတွေ တိုးလိုး တွဲလောင်း ရှုပ်နေသည့် လက်ပြတ်လည်ဟိုက်ကို ဝတ်ထား၏။

ပါးမို့တွေ..၊ နှုတ်ခမ်းသားတွေမှာ အရောင်တွေ ပိုရင့်ထားသည်။ ။

"မင်း..."

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ဈာန်"

"ဘာ.. ဖြစ်.. လို့ .. လဲ.. ဟုတ်.. လား..."

အာလေးလျှာလေးနှင့် သူ နောက်ထပ် ကိုယ်ကို မတ်မတ်ပြင်ရပ်သည်။ ။

"အရမ်းမူးနေပြီ ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ မင်း နာချင်လို့ လား၊ စီစီရီ သူ့ကို ခေါ်သွား လိုက်လေ..."

မိတ်ဆွေ ချမ်းမြေ့အောင်၏ စကားသံက နားထဲမှာ ခါးသွား၏။

သူ့အကြည့်က ချမ်းမြေ့အောင်ဆီ ရောက်သွားခဲ့သည် ။

ဒီမ့၂၁ လူခြောက်ယောက်ရှိနေပြီး စီစီရီမှ လွဲလျှင် အားလုံး ယောက်ျားလေးတွေချည်း ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ လက်တွဲခဲ့တာ မကြာသေးသည့် အကျိုးတူ လုပ်ငန်းရှင်တွေ..။

ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်လို မရင်းနှီးကြပေမယ့် လက်တွဲဖော် မိတ်ဆွေ တွေပဲ..၊ ဒီလိုလုပ်သင့်သလား..။

စိတ်ကူးခဲ့ကြတဲ့ နှစ်သစ်ကိုကူးမယ့် ဒီညမျိုးရဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေထဲမှာ ဤသို့သော အညစ်အနွမ်းမျိုး ပါခဲ့လို့ လား...။

အားလုံး ဝိုင်းဝန်းကြံစည်ကြပါတယ်ဆိုရင် သူက ဘာလဲ...။

"ဈာန် လာလေ..၊ အထဲမှာ နားလို့ ရတာပဲဟာ၊ စီ လိုက်ပို့ပေးမယ်"

"ဖယ်စမ်း"

"အား..."

စီစီရီ ကိုယ်လေး ချာခနဲလည်ထွက်သွားကာ စားပွဲစွန်းမှာ မှောက်လျက်လေး ကျ၏။

"ဈာန်.. မင်းကွာ..၊ မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ"

"ဟွန်း"

ဈာန်က ခပ်နဲ့ နဲ့ ရှေ့တိုးကာ ချမ်းမြေ့အောင်ရဲ့ အင်္ကျီရင်ဘတ်စကို

သေချာဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ။ မျက်နှာချင်းနီးအောင် တိုးကပ်ပြီးမှ ...

"ကြိုးဖြေလွှတ်လိုက်တိုင်း ကဆုန်စိုင်းပြေးရအောင် ငါက နွားသိုး ကြိုးပြတ်ကောင် မဟုတ်ဘူး "

"ဟာ.. မဟုတ်ဘူး ...၊ ချမ်းမြေ့ကို လွှတ်လိုက်ပါကွာ"

ရိုန်းက သူ ဆုပ်ဆွဲထားသည့်လက်ကို ကမန်းကတန်း လာဖြေရင်း တောင်းပန်သည်။ ။

"မင်းနဲ့ စီစီရီလဲ အဆင်ပြေနေပြီထင်လို့ ၊ ငါတို့ က မင်း ပျော်ရအောင်လို့ ပါ၊ တကယ်ပါကွာ..၊ စီစီရီလဲ မသိဘူး၊ ငါတို့ ကလဲ မကောင်းကြံတာ မဟုတ်ပါဘူး"

"အေးကွာ...၊ ဒီကိစ္စ ဒီလောက်ဖြစ်စရာ မလိုပါဘူး"

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝင်ပြောကြ၏။ စီစီရီကတော့ ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုကာ အထဲကို ပြေးဝင်သွားပြီဖြစ်သည်။ ။

"မင်းတို့ ငါ့ရှေ့က ဖယ်..."

"လေးမိနစ်ပဲ လိုတော့တယ် ဈာန်...၊ နှစ်ကူးတော့မှာ ဒီလောက်လေးနဲ့ ကွာ"

"ဒီလောက်လေး ဟုတ်လား၊ ဒါ လုပ်ကြံမှု..၊ ဒီလိုနည်းနဲ့ ငါ့ကို မမြူဆွယ်နဲ့ ရိုန်း...၊ ဈာန်ဆိုတဲ့ ကောင်က လိုချင်ရင် ရအောင်ယူတတ်သလို ငါ မပေးနိုင်တာကို ရေမှာ လဲသေပြရင်တောင် ငဲ့ညှာပေးကမ်းဖို့ စိတ်ကူးမှာ မဟုတ်ဘူး "

ချမ်းမြေ့အောင်က အင်္ကျီကို ပြေပြစ်အောင်ပြင်ရင်း မျက်နှာကြီးတင်းနေ၏။ ဟိုဘက်နှစ်ကို ကူးတော့မည်...။

Happy New Year အတွက် သူတို့ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ လုပ်ထားကြတာဖြစ်
ကာ လူတွေအများကြီး မပါစေချင်ဘူးဆိုတာက စွာန်သဘောအတိုင်းပ
င်...။

စိစီရီနှင့်သူက အတွဲဆုံး၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေချင်း
သဘောကျနေကြတာ ရှိပေမယ့် စိစီရီကလည်း သူ့ကိုပဲ အထူးအရေး
ပေးပြီး တွဲခဲ့တာဆိုတော့...။

"ငါတို့ တစ်မျိုးတစ်မည်ထင်ခဲ့တာကို ဝန်ခံပါတယ်ကွာ"

"တော်ပြီ...၊ ဖယ်.. ငါ ပြန်မယ်"

"မင်း ဆိုင်ကယ်နဲ့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီလောက် ယိုင်နေတာကိုကွာ"

"ဖယ်ပေး..."

ဘယ်လိုကိုင်ကိုင် ပုတ်ထုတ်ပစ်လျက် စွာန်က ယိုင်နဲ့ နဲ့ နောက်ပြန်
လျှောက်၏။ အားလုံးကို အံကြိတ်၍ စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်သည် ။

"ငါ.. ငါ.. လူရှုပ်တစ်ယောက် ဖြစ်ရင်ဖြစ်မယ်။ ဒါမျိုး ဝါသနာ မပါ
ဘူး"

နောက်ဆုံးပြောပြီး သူ ကျောခိုင်းပစ်ခဲ့၏။ အပြင်မှာ အဆင်သင့် မီး
ဖိုပြီးသား မီးပုံတစ်ခုရယ်...၊ တန်းစီထားသည့် ကုလားထိုင်တွေရယ်...။

ပြီးတော့ သစ်ပင်အတုတွေနှင့် ကိုင်းဖျားလေးတွေမှာ စားသောက်စ
ရာတွေ ချိတ်ထားတာ ကဗျာဆန်နေ၏။ အားလုံးကို သူ ကျော်ဖြတ်ခဲ့တဲ့
အထိ ရှိန်းက ဇွဲမလျှော့...။

"ငါတို့ ဒီလောက်ထိ စီစဉ်ထားတာကို သူ တကယ်မသိပါဘူး၊ မင်းနဲ့
ငါတို့ က..."

သူ တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ ဆိုင်ကယ်ပေါ် ခွထိုင်ပြီးကာမှ ..

"ဒီည ဒီအချိန်ကျမှ ငါ့ကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်တယ်..၊
အေ.. နာရီကြည့်ထားလိုက် ရှိန်း၊ ဆယ့်နှစ်နာရီကျော်သွားတာနဲ့ ငါ့ဘဝ
ထဲမှာ မင်းတို့ မရှိတော့ဘူး"

"ဟာ.. ဈာန်.."

ဆိုင်ကယ်က ဝေါခနဲ ထွက်၏။ သူ ဒီဆိုင်ကယ်လေးနဲ့ ရန်ကုန်ကို ဘယ်လိုဝင်ရမလဲ စဉ်းစားတော့ ရီဝေမှုးမောခြင်းကပဲ ကြီးစိုးနေ၏။

ထို့ပြင် ထိန်းချုပ်ရခက်နေသည့် စိတ်အတိုင်း ဆိုင်ကယ်က မငြိမ်မသက် ပြေးလွှားနေသည် မို့ လူက လေထဲမှာ လွင့်နေသလို ရှိ၏။

ထိုအခါ ဖြစ်လာသည့်ဒေါသက ကျန်ခဲ့တဲ့ လူစုဆီ နောက်ပြန်ပြေးလေသည် ။

ဈာန် ဆိုသည့်လူတစ်ယောက်ဟာ ‘လူမိုက်လေး’ဆိုသော နာမည်တစ်လုံးနှင့် ရှင်သန်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည် ။

မိဘက လူချမ်းသာဖြစ်တိုင်း..၊ ဖူးဖူးမှုတ် အလိုလိုက်ခံထားရတိုင်း...
၊ တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်နေတိုင်း...။

အဲဒီလိုသားသမီးက ဆိုးသတဲ့ လား...။

"ဒီကောင် လက်ကြောမတင်းပါဘူး"

"မိဘက ချမ်းသာတိုင်း ထိုင်ဖြုန်းနေမယ့်ပုံ.."

"ရုပ်လေး သနားကမားနဲ့ ကျားကျားလျားလျားက မရှိ"

စသဖြင့် မလိုတဲ့ လူတွေကျတော့ မကြားတကြား နားထဲရောက်အောင် ပြောသည် ။ ထိုစဉ်ကာလတွေတုန်းက သူ ဆယ်တန်းတောင် မ

ရောက်သေးပါ...။

လူငယ်ပေါက်စ ဖြစ်လာကတည်းက အဝတ်အစားဆို ဆန်းဆန်း ကောင်းမှ ...။ မိန်းကလေးမဟုတ်ပေမယ့် သူ့စိတ်က အဲဒီလို ကြွားသည့် စိတ်တွေလည်း ရှိခဲ့၏။

သူများ ဝတ်ပြီးသား ဒီဇိုင်းပုံဆို ကိုယ်မှာ ဘယ်တော့မှ မဆင်ခဲ့တဲ့ သူ ...၊ ဒီလို အရည်အချင်းများ အရ သူက အလကားကောင်...။

ဖေဖေနှင့်မေမေ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံရောက်တဲ့ ညက သူ အိမ်မှာ သူငယ်ချင်းတွေအုပ်စုဖွဲ့ပြီး ဆိုလို့ တီးလို့ ကောင်းတုန်း...။

ဆေးရုံကို လိုက်သွားတဲ့ ပုံစံကိုက ဘောင်းဘီမှာ ..၊ အင်္ကျီရင်ဘတ် တစ်ခြမ်းမှာ ချိန်းကွင်းတွေ ဒီဇိုင်းမျိုးစုံနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်ကာ နက်စွေး သော ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံမှာ ထင်းနေ၏။

ထို့ပြင် လက်ကောက်ဝတ်ကနေ လက်ခုံထိ အနက်ရောင် သားရေလ က်ပတ်ကိုလည်း ချွတ်ထားခဲ့ဖို့ မေ့သွား၏။

ဖေဖေ့ကို အသက်မမီလိုက်ပါ..၊ ဒါပေမဲ့ မေမေ့ကိုလည်း စကားပြော ခွင့် မသာခဲ့ပေ။ ထိုညခဏလေးမှာ မေမေ့မျက်ဝန်းက မျက်ရည်တွေ ပြ ည့်ပြည့်လျှံလျှံ၊ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့နှင့် စိတ်ပျက်သောအကြည့်တစ်ချက်ဟာ မေမေ ဘာစကားမှ ပြောဆိုဆုံးမသွားစရာမလိုဘဲ သူ့ဘဝကို ပြောင်းပြ န်လှန်ပစ်ခဲ့လေသည် ။

ဆိုင်ကယ်ကို အရှိန်နှင့်ပြေးခိုင်းထားရင်း သူ့စိတ်တွေ အတိတ်ကို ပြေးသွားလိုက်...၊ စိစီရီဆိုသော မိန်းမကိုမြင်လိုက်....။

လှလို့ သဘောကျတာ အပြစ်လား...၊ အဲဒီအဖြစ်က သာယာပျော်ပါးခြင်းသို့ ကူးစက်တတ်သည် လား...။

ထိုဆီ အတွေးရောက်တော့ ဒေါသက ထောင်းခနဲ ဖြစ်၏။ ဒီအိမ်ကို သူ နှစ်ကြိမ်ခန့် ရောက်ဖူးသည် ၊ ထိုနေရာမှ အရက်ကြော်ငြာပိုစတာ အစက မရှိပေ။ ပြီးတော့ စိစိရီ...

သူမ၏ စိတ်ဓာတ်စရိုက် ဤသို့ရှိနေမည်ကို သူ မသိခဲ့ရိုးအမှန်...၊ မင်းနဲ့ လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုကို ပူးတွဲလုပ်ကိုင်နိုင်နေပြီဖြစ်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ရလို့မူတစ်ခုအတွက်နှင့် ဤသို့..

"ဒုန်း..."

"အ..."

အဝေးပြေးလမ်းမကြီးမှာ မှောင်နှင့်မည်းမည်းထဲ ဆိုင်ကယ် ဘယ်လိုပြေးနေသလဲတော့ မသိ။ ဒုန်းခနဲ မြောက်တက်သွားမှ စိတ်က လမ်းပေါ်ပြန်ရောက်၏။

တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တဖျင်းဖျင်း ခံရခက်နေသမျှ ဒီမိန်းမကို ဒေါသဖြစ်မိသည် ။ ဖန်ခွက်သံတွေ...၊ ရယ်မောသံတွေကြောင့် သူတို့ ကို စိတ်တို၏ ။ ဒါတွေနှင့် ဝေးကွာ လာပြီမှန်သော်လည်း သူ့မှာ ခံစားနေတုန်း...၊ ထိုစဉ်...

နောက်ထပ် ဆိုင်ကယ်က ရှောခနဲ ခေါင်းလည်သွား၏။

"ဟာ..."

သူ ဘယ်လိုမှ မထိန်းလိုက်နိုင်မီ ဆိုင်ကယ်နဲ့ အတူ ပါသွားခြင်း၊ လွင့်စဉ်ထွက်သွားခြင်းသည် ဆက်တိုက်ဖြစ်လျက်...၊ မပြီးမဆုံးနိုင် ဒလိမ့်ကောက်ကွေး လျှောကျခြင်းသည် ...

"အား..."

သူ့ကိုယ်ပေါ်ကို နွေးအိသော ကိုယ်လုံးလေး ပြိုကျလာသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာကို သိလိုက်ကာ သူမက ကိုယ့်ဆီပြေးလာတာလား...၊ ကိုယ်က တိုက်ချပစ်လိုက်မိသည် လား...။

ဘာမှ မသဲကွဲမီ သူမကို ဖက်လျက်သားနှင့် နှစ်ပတ်လောက် ဆက်လိမ့်၏။ ထို့နောက်...

"ဟင့်အင်း.. လွတ်.. ဖယ်ပေး..."

"မင်း.. မင်း ဘယ်သူလဲ..၊ ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ"

သူ မေးနေရင်း ရင်ခွင်အောက်က မျက်နှာလေးကို မှုန်ပျံ့အလင်းရောင်အောက်မှ ပြူးပြွင့်ကြည့်သည်။ စိစိရီ မဟုတ်ဘူး ...။

သူမမျက်နှာလေးအောက်မှာ ပုံကျခွေဝိုက်နေသည့် ဆံပင်ရှည်တွေ...၊ ပြီးတော့ သနပ်ခါးပန်းနံ့လေး တစ်ချက်...။

သူ့ရင်တွေ အစကနေ ပြန်ခုန်၏။

"လှလိုက်တာ"

သူမလေးသည် လူးလွန်ရင်း ရုန်းဖယ်သလိုလို၊ ငြင်းဆန်သလိုလို ဒါမှ မဟုတ်.. သူမ တစ်စုံတစ်ခုသောဝေဒနာ ခံစားနေရသည် လား...။

ဖျတ်ခနဲ အတွေးဝင်လိုက်ပေမယ့် ပြန်ပျောက်သွားသည်။ ထို့နောက် နူးနူးညှည့် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေး ဖြစ်သွားသည့် သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားမိ၏။

သနပ်ခါးပန်းနံ့တို့ ထုံလွှမ်းသော ထိုညမှာ ဖြူနုသော မျက်နှာလှလှလေးကို သူ ဖိကပ်နမ်းရင်း...။

အခန်း (၂)

"စိုးနိုင်.."

"ဗျာ.."

"ငါ ညက ပြန်ရောက် လာပြီး တန်းသတ်လစ်သွားတာလား"

"ဟုတ်တယ်...၊ အစ်ကိုလေး ပြန်ရောက်တော့ လေးနာရီကျော်ကျော် လောက် ရှိပြီ၊ ကိုချမ်းမြေ့ကို အစ်ကိုလေးဆိုင်ကယ်ကြီးကို ကားပေါ်မှာ တင်လာကြတာ"

ချမ်းမြေ့ဆိုသည့်နာမည် ကြားတာနှင့် သူ့မျက်နှာ မဲ့ခနဲ ဖြစ်၏။ သူတို့ ထွက်လာတဲ့ အထိ ဆိုင်ကယ်လဲလျက်သား ရှိနေသေးလို့ လူကို လိုက်ရှာကြတာ ဖြစ်မည်။

စိုးနိုင်က သူ အင်္ကျီလဲဖို့ ဗီရိယံမှာ အင်္ကျီရွေးနေရင်း..

"ဒဏ်ရာ ဘယ်လိုနေသေးသလဲ အစ်ကိုလေး..၊ သုံးချက်တောင် ချုပ်လိုက်ရတာ၊ သိပ်မစိုးရိမ်ရပေမယ့် သွေးထွက်တာများ လွန်းလို့ သတ်လစ်သွားတာတဲ့ ..၊ ဆရာဝန်လဲ သူတို့ ပဲ ပင့်လာကြတာ၊ မစီစီရီ ဆိုရင်..."

"ဟိတ်ကောင်...၊ မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်စမ်း"

စိုးနိုင် ပါးစပ်ပိတ်ထားပေမယ့် မျက်နှာမှာ အံ့သြဟန်က အထင်းသား..၊ အိမ်မှာ ဒင်နာလုပ်တိုင်း ဒီအုပ်စုပဲ အိမ်ပေါ်ရောက်ရောက်လာတ

တ်သည်။ ။

ပြီးတော့ မစီစီရီ ဆိုတာ...။

"စိုးနိုင်"

"ဗျာ..၊ အစ်ကိုလေး.."

"မေးမြန်းစပ်စုချင်နေတဲ့ မင်းမျက်နှာကြီးကို ပြင်..."

"ဟုတ်ကဲ့"

"ချမ်းမြေ့ အပါအဝင် အဲဒီထဲကလူ ဘယ်သူလာလာ...၊ ဖုန်းဆက်ဆက်.. အိမ်ထဲလဲ ခေါ်မသွားနဲ့၊ ငါ့ကိုလဲ ခေါ်မပေးနဲ့၊ ကြားတယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး"

"အဲဒါပြီးရင် ဂိုဒေါင်ထဲမှာ ဖင်ကောက်တစ်စီး ရှိသေးတယ်၊ ဆီဖြည့်ပြီး မင်း ပဲခူးကိုပြန်သွား..."

"ဗျာ..."

"ပြန်မမေးနဲ့ ..၊ ပြောတာကို သေချာလုပ်ခဲ့"

စိုးနိုင် အင်္ကျီတစ်စုံကို ခုတင်ဘေးမှာ ချလိုက်ရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နာခံရှာ၏။

"ပဲခူးကထွက် လာပြီး ခုနစ်မိုင်လောက်ပဲ...၊ ဟုတ်တယ်.. အဲဒီလောက်မှာ သနပ်ခါးပင်ရှိတဲ့ အိမ်ကို စုံစမ်း..."

"ဟုတ်..."

"ဘယ်နှစ်အိမ်ပဲ ရှိနေနေ၊ အဲဒီမှာ လူဦးရေ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ၊ ကျား၊မဦးရေ၊ အသက်အရွယ် မင်း ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ ရအောင်စုံစ

မ်းကွာ...၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ငါ သိချင်တယ်"

"ဟာ.. ဒါဆို အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ နာမည်ကို ပြောပြလိုက်ပါလား အစ်ကိုလေး၊ ပိုလွယ်သွားတာပေါ့"

"မသိဘူး"

"ခင်ဗျာ..."

"ငါ ဘာမှ မသိဘူး၊ ဆံပင်ရှည်တယ်၊ ဘယ်လောက်ထိ ရှည်မလဲ တော့မသိဘူး၊ အသားဖြူတယ်၊ ငါ့အတွက် အရမ်းအရေးကြီးတယ်နော် ...၊ ပီပီရီရီ သေချာစုံစမ်း..."

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး...၊ ဒီလောက်ဆို သိပြီ၊ ကျွန်တော် သွားရင် တစ်နေကုန်မယ်ထင်တယ်၊ အစ်ကိုလေး ဖြစ်ပါ့မလား"

"ဖြစ်တယ်"

စိုးနိုင် ထွက်သွားတော့ သူ ခုတင်ပေါ်က ဆင်းလိုက်သည် ။

ပေါင်ထိပ်က မျက်တက်တက်ဖြစ်နေတာ ညာဘက်လက်ဖျံက နာနေသည် ။

ကျန်တာအားလုံး နာနာကျင်ကျင် သိပ်မရှိပေ..။ သူ ပြတင်းပေါက် နားမှာ သွားရပ်ကာ စီးမိုးမြင်နေရသည့် ရေကူးကန်ကြီးကို ငေးကြည့်နေမိ၏။

စိမ်းလဲ့လဲ့ ကန်ရေပြင်ဟာ မှောင်မိုက်သော မြင်ကွင်းတစ်ခုအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီး ထင်ဟပ်လာခဲ့သည့် အရိပ်တွေက ဖြူဖျော့ဖျော့အရိပ်သဏ္ဌာန်လေး တစ်ခု...။

ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ငြိတွယ်၍ လိမ့်ပါလာခဲ့သည် ။

နောက်ထပ် ပြီးတော့ သူ မမေ့ပါ။ အရက်သောက်တိုင်း အသိစိတ်ပျောက်လောက်အောင် သူ ဘယ်တော့မှ မသောက်ပေ...။ ညကမှ မျိုချနေရင်း မူးလာသည် ၊ မူးနေရင်း သွေးဆူလာ၏။ ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန်ဖြစ်လာနေသည့် ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်ဟာ ဖန်တီးဉာဏ်ဆင်သူတို့ ရှေ့မှာ မှောက်လျက်လဲမှာ ကို သူ အဖြစ်မခံနိုင်...။

သူ့ရဲ့ အကျင့်ကိုက ကောက်ကွေ့ဉာဏ်များ ခြင်းကို မုန်းသည် ။ သူများ မကောင်းကြံတာကို ခံရတာ ကိုယ်ညံ့လို့ ..၊ သူများ ရဲ့ ကြံစည်မှုကို ဘယ်တော့မှ မခံရအောင် ဆင်ခြင်သတိချပ်နေခဲ့သမျှ...

"တောက်.."

ကြီးကျယ်သောအမှားတစ်ခုကို သူ ကျူးလွန်ခဲ့မိပါပြီ..၊ ဒါ ဟိုမိန်းမ ယုတ်ကြောင့်...။ ကြံစည်တာကိုတော့ မခံနိုင်ဘဲ လွတ်မြောက်အောင် ရုန်းထွက်နိုင်ခဲ့၏။ ဒါပေမဲ့ သူ မျက်လုံးတွေမှိတ်ကာ ပြတင်းပေါက်ဘောင်မှာ မှီချလိုက်မိသည် ။

သူ့ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားတို့ ဟာ နွေးအိမွေးပျံ့သော သူမရဲ့ ကိုယ်လေးကို ပွေ့ပိုက်လိုက်မိသည့်ခဏ...

မင်း ငါ့ကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ ..၊ မင်းကို ငါ တွေ့အောင် မရှာဖွေနိုင်သမျှ ...။

အခန်း (၃)

"သား နေဦး...၊ မပြေးရဘူးလေ"

"အင့်.."

"ဟာ..."

"ခွပ်..."

ကျောပေးရပ်နေသူ၏ ခြေထောက်ကြားထဲကို ငိုက်ခနဲ စိုက်ကျသွားတော့ ကလေးက ခြေထောက်ကို အားရှိပါးရှိ ဖက်ထားလိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာ ထိုသူ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် ဖြစ်သွားလျက် ခွပ်ခနဲ လွတ်ကျသွားသည် က ဟန်းဖုန်းတစ်လုံး...။

"ဟာကွာ..၊ တောက်..."

"အို... ဒုက္ခပါပဲ"

"ဟိတ်...၊ ဖယ်စမ်း"

သူမ တောင်းပန်မလို ပါ။ သို့သော် ကလေးရဲ့ လက်တွေကို ခြေထောက်တွေ လွှဲယမ်းခြင်းဖြင့် မညှာမတာ ဖြုတ်ပစ်လိုက်သည့်မြင်ကွင်းက မျက်လုံးတွေတောင် ပြာသွားခဲ့၏။

"သား..."

သုံးနှစ်သားအရွယ် သားလေးက ခြေထောက်ကြားထဲမှာ မှောက်လျက်လေး...။

"သားလေး"

ကလေးကို ဆွဲထူလိုက်ပြီး မီးဝင်းဝင်းတောက်သွားသည့် သူမမျက်လုံးတွေက ထိုသူ့ဆီ မော့ကြည့်လိုက်ပြီဖြစ်ကာ...

"ရှင် ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဒီလောက်တောင် ညှာတာစိတ် ကင်းမဲ့ရသလား"

"ဘာကွ..."

အသားဖြူဖြူ နှာတံပေါ်ပေါ် မျက်နှာ...။ အပြာရောင်သမ်းသည့် ပိရီကျနေသော နှုတ်ခမ်းများ နှင့် တကယ့်ကို ပြောပေါက်ဆိုပေါက် ဆိုးလွန်းသည့်လူမှန်း ဖွင့်ဟပြောပြနေဖို့ မလို...။

သူသည် အနက်ရောင်စပို့ရှပ်လက်ရှည်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်အနက်ကို ဝတ်ထားလျက် ပြုတ်ကျကွဲသွားသည့် ဟန်းဖုန်းကို ငုံ့ကောက်နေရင်း ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည် ။

"ဘာ အညှာတာ ကင်းမဲ့တာလဲ...၊ ငါ ဘာကို ညှာတာရမှာ လဲ..၊ ဒီမှာ ဟန်းဆက်ကွဲသွားပြီ၊ ဒီဟန်းဆက် ဘယ်လောက်တန်လဲ မင်း သိလား"

"သိသိ၊ မသိသိ...၊ အဲဒါက ပစ္စည်း..."

"ပစ္စည်းက ငါ့ပစ္စည်း...၊ ဒီကလေးက မင်းရဲ့ ကလေးလား၊ ထပ်ပြောရင် ရိုင်းတာတွေဘာတွေ ထပ်ထွက်လာဦးမယ်၊ ကလေးမို့လို့ နားလည်လား၊ ကလေးနေရာမှာ မင်းသာဆို ကိုင်ပေါက်မိမလားပဲ..."

ပြောချင်တိုင်းပြောပြီး ခြေလှမ်းကျဲများ နှင့် ထွက်သွား၏။ နေရာက သမ္မတရုပ်ရှင်ရုံ၏ ခြေရင်းမှာ မို့ လူတွေက ညပ်သပ်နေသည် ။ ရုပ်ရှင် ထွက်ချိန်မို့ ပိုဆိုး၏။

"သား.. သားလေး.. ဘယ်နာသွားလဲဟင်..."

"နာဘူး...၊ မေမေ.. ဟိုဦးဦး စီးတဲ့ ကားကြီးက အမြင့်ကြီးပဲနော်"

ဒူးမှာ သွေးစို့အောင် ပွန်းသွားတာတောင်မှ သားက ထိုသူ ကားပေါ် တက်သွားတာကို တမေ့တမော လိုက်ကြည့်နေသေးသည် ။

"သားရယ်...၊ ကြည့်မနေနဲ့ ၊ ဒီမှာ ခဏထိုင်စမ်း၊ မေမေ ကြပ်ပူထိုး ပေးမယ်"

"မေမေကလဲ သားသား မနာပါဘူးဆို.."

"ပွန်းပဲ့သွားတဲ့ ဟာ.. ငြိမ်ငြိမ်နေပါ သားရယ်.."

သံမံတလင်းအမြင့်ပိုင်းမှာ ကလေးကို ထိုင်ခိုင်းပြီး လက်ကိုင်ပဝါ လေးနှင့်ပဲ ကြပ်ပူထိုးပေးနေမိသည် ။

‘ဟန်းဖုန်းတစ်လုံး ဘယ်လောက်တန်လဲ သိလား’တဲ့ ..။ သွားသေလို က်ပါလား...၊ ဒေါသက ကြပ်ပူထိုးပေးရင်း မပြီးနိုင်မစီးနိုင်ဖြစ်နေမိ၏။

လကာရံ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ဘယ်တုန်းက ဘယ်လောက်ပဲ ပျော့ ညံ့ခဲ့ဖူးပါစေ..၊ သားလေးကို ပွေ့ပိုက် ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရချိန်မှာ လုံခြုံသည့် ရင်ခွင်တစ်ခုကို ဖန်ဆင်းသည့် မိခင်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့၏။

သားလေးဘဝအတွက် အဖေလည်း သူမ...၊ အမေလည်း သူမပဲ ဖြစ် သည် ။ သားနှင့်ပတ်သက်လျှင် သူမ ဘာကိုရင်ဆိုင်ရဖို့ မှ မကြောက်...။

"မေမေ.."

"ဟင်..."

"ဟန်းဖုန်းတစ်လုံး ဘယ်လောက်တန်လဲဟင်...၊ သားသားကို မေ
မေ ဝယ်ပေးတာ ငါးထောင်ပဲ ပေးရတာဆို.."

"သားက ကလေးဆိုတော့ ကလေးတွေကိုင်တဲ့ ဟန်းဖုန်းပေါ့ သားရ
ယ်..၊ သူက လူကြီးဆိုတော့ ပိုက်ဆံအများကြီး ပိုပေးရမှာ ပေါ့"

"ဟင်.. ဒါဆို သားသားကြောင့် ပိုက်ဆံအများကြီးပေးရတဲ့ ဟန်းဖုန်း
ပျက်စီးသွားတာပေါ့ ဟုတ်လား မေမေ...၊ မေမေ လျော်ပေးရမှာ ပေါ့
နော်"

သားက သိချင်တာရှိပြီဆို မဖြေမချင်း မေးပါတော့မည်။ ကလေးကို
အမေးအမြန်းထူလှချည်ရဲ့ ဆိုပြီး ဘယ်တုန်းကမှ မအော်မငေါက်ခဲ့ဖူးသ
ည် မို့ လမ်းမှာ ကားမောင်းနေရင်း ရှင်းပြသွားရတာ အိမ်ရောက်တဲ့ အ
ထိ...။

မှတ်ဉာဏ်အလွန်ကောင်း၍ အကောင်းစား၊ အမြင့်စားကိုမှ ကြိုက်
သောသားလေးသည် သူ့အတွက်မဟုတ်ဘဲ မအေကို
အကြံဉာဏ်ကောင်းလေးတစ်ခု ပေးရှာသေးသည် ။

"အဲဒီဦးဦး ကိုင်တဲ့ ဖုန်းမျိုး မေမေ ကိုင်ပါလားဟင်"တဲ့ ...။

ရယ်စရာ..။

အခန်း (၄)

"မနေ့က ပရိုမိုးရှင်းအတွက် ခွဲတမ်းတွေထုတ်တာ မင်း ပါမသွားဘူး ဆို..."

"ရှင်..၊ ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ ကျွန်မ..."

"ဒီတာဝန်က လူစားထိုးလို့ မရဘူးဆိုတာ မင်း နားမလည်ဘူးလား လကာရံ"

"ကျွန်မ..."

"အစည်းအဝေးတွေလဲ မင်း မတက်ဘူး၊ ဒါလဲ ငါတို့ မသိသလို နေလိုက်တယ်၊ မင်းက ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ ဆိုတော့ ကုမ္ပဏီစည်းကမ်းမှာ မပါဘဲ ငါတို့ က နားလည်မှုနဲ့ ဖေဘာလုပ်ထားလိုက်တာ..."

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ..၊ အခု ကျွန်မသားလေး ဖျားနေလို့ ပါ၊ နောက်ကို..."

"မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး"

"ရှင်..."

မန်နေဂျာ ဦးမင်ဒင်၏ မျက်နှာက ကာရံအပေါ်မှာ အလွန်အမင်း စိတ်ကုန်ခန်းနေသလိုပါ...။

"ကျုပ်ကို လူကြီးတွေက ကြိမ်းမောင်းနေပြီ၊ အကောင်းဆုံး အကြံ

ပေးချင်တာကတော့ မင်းကလေး လက်မလွတ်သေးသရွေ့ အိမ်မှာ လုပ်နိုင်မယ့် အလုပ်တစ်ခုခုပဲ လုပ်ပါ လကာရုံ၊ ဒီလိုအလုပ်တွေမှာ မင်းလိုကလေးအမေတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူမှ အလိုရှိမှာ မဟုတ်ဘူး "

စီရင်ချက်က ဤသို့သော အနားသတ်မျဉ်းတစ်ကြောင်းနှင့် နုတ်ထွက်စေခြင်းကို ဖြစ်စေခဲ့၏။ ရှိစုမဲ့စုလေးနှင့် ဝယ်ထားခဲ့သည့် မန်ကျည်းရောင်ဂျစ်ကားလေးကို မောင်းရင်း အပြန်လမ်းမှာ စိတ်က လွင့်ချင်ရာ လွင့်နေခဲ့၏။

ကုမ္ပဏီကြီးတစ်နေရာမှာ အလုပ်တစ်နေရာရဖို့ အတွက် သူမ ကျားကုတ်ကျားခဲ ကြိုးစားခဲ့တာဟာ သားလေးရဲ့ ဘဝ တိုးတက်မြင့်မားဖို့ ပါ...။

လက်ရှိ ရာထူး၊ အဆင့်ကနေ ဒီထက်မြင့်မားအောင် ကြိုးစားဖို့ လည်း ရည်ရွယ်ထားခဲ့သည် ။ ဒါပေမဲ့ သားလေးက ငယ်လွန်းတော့ သူမမှာ ရှေ့တိုးသွားတိုင်း နောက်ပြန်ဆွဲနေခဲ့သည် ။

ဒါတောင် သားကို ကိုယ်တိုင် သွားမပို့နိုင်ဘဲ အပြန်ကျမှ ဝင်ကြိုရသည် ။ အပြန်နောက်ကျသည့်အခါ ကလေးကို ဘယ်သူလာခေါ်လို့ မှ မထည့်ဖို့ ဆရာမတွေနှင့် သေချာအပ်ထားရ၏။ ရုံးဆင်းပြီဆိုမှ ဖြစ်တဲ့ အစည်းအဝေးတွေဆို သူမ မတက်နိုင်တာ များ ပါသည် ။

ပရိမိုးရှင်းအတွက် တာဝန်တွေခွဲပြီး သွားကြလာကြပြီဆိုလည်း လူစားလွှတ်ပေးလိုက်ရတာပဲ များ ၏။ အားလုံးက အပျိုတွေပေမယ့် သူမကိုတော့ စာနာပေးကြသည် ။ ထို့ကြောင့် အစစအရာရာ ကူညီနေကြလို့ အခက်အခဲရှိပေမယ့် သိပ်အရာမထင်ခဲ့ပေ...။ ခုတော့ ပြီးသွားပါပြီ...။

"ဒုန်း..."

"ဖြော..."

"ဟာ..."

ကားက ဒုန်းခနဲဆောင့်လိုက်မှ ကာရံ သတိဝင်သည်။ ။ ရုံးကြီးတစ်ခု ရှေ့မှာ ဗွက်ထအောင် ဖျန်းထားသည့် ရေဗွက်ကို သူမ သတိမထားမိ လေခြင်း...။

ဒီလမ်းကြားလေးထဲမှာ ဈေးဝင်ဝယ်ရမှာ မို့ ကားကို ရပ်နေကျနေရာ ရောက်အောင် မောင်းသွားလိုက်ပြီး ကမန်းကတန်းဆင်းဖို့ ပိုက်ဆံအိတ် ကို လှမ်းယူနေတုန်း...

"ဟိတ်..၊ မင်း ဆင်းခဲ့စမ်း"

"ဟင်.."

ကြည့်စမ်း...၊ ဒီလူပဲ...။

မြင်လိုက်ရတိုင်း အနက်ရောင်တွေနဲ့ ...၊ သူ့ဗိုက်ကနေ ခြေထောက် တွေထိ ရွံ့ပျစ်ပျက်တွေက မနည်းမနော...။

"ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ဆင်းလေ.."

တံခါးကိုပုတ်၍ မဆင်းရင် ဆွဲချတော့မယ့်အတိုင်း...၊ ကာရံ ဆင်းလို က်တော့ နောက်ကို ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်ပြီး သူလည်း မှတ်မိသွား၏ ။

"မင်းကိုး..."

"ခုမှ သိလား...၊ ကျွန်မက ဒီလို ရန်တွေ့တတ်တဲ့ အသံ ကြားလိုက်က တည်းက ထင်ပြီးသား"

ကြည့်စမ်း...။

"ဒီအသံမျိုးက ရှားပါးသံလေ...၊ လူတိုင်း မပြောတတ်ဘူး"

"တောက်.."

ဒေါသတွေ ပြတ်သိပ်ထွက်နေပြီး မိန်းကလေးလိုလည်း သူ
စကားမကြွယ်...။

"ဒီမှာ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ...၊ မင်း မြင်လား"

"အခု မြင်ပြီလေ..၊ ခုနက မမြင်လို့ မတော်တဆဖြစ်တာ။ ကားဘီး
က မျက်စိမှ မပါတာ၊ ရှင် ဒီထိ လိုက်ရန်တွေ့တာ အံ့ရော.."

"ဟ..၊ ကားမောင်းတဲ့ မင်းမှာ မျက်စိ မပါဘူးလား...၊ ဟိုဘက်မှာ
ကားလမ်းအကျယ်ကြီး..၊ ပလက်ဖောင်းအစပ်က ရေဗွက်ကို တမင် လာ
နင်းသလိုပဲ..၊ မတော်တဆဆိုပြီး ပလက်ဖောင်းကို အောင်းပစ်လိုက်ပါ
လား"

"ရှင်ပဲ အောင်း...၊ ကားလမ်းပေါ်မှာ ရေဗွက်ရှိရင် ဒီလိုဖြစ်နိုင်တာ မ
သိဘူးလား၊ ဗွက်နဲ့ ဝေးဝေးနေပေါ့"

"ငါ လာရပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဟိုဘက်က ကူးလာတာ၊ ကျွတ်..
နောက်ပြန်လှည့်ရတော့မယ် မင်းကွာ... တောက်..."

စုပ်သပ်လိုက်...၊ တက်ခေါက်လိုက်နှင့် စုံအောင် ကြိမ်းမောင်းနေသ
ည် ။ လက်သီးကြီးဆုပ်လိုက်တော့ ကာရံ နည်းနည်းတော့ လန့်သွား၏။

တကယ်ဆို ကိုယ်က တမင်လုပ်လိုက်တာနှင့် တူနေတာ ဖြစ်၏။
ငေးလာ..၊ တွေးလာတာလည်း သူမပဲ ဖြစ်သည် ။

သူ့နေရာမှာ တခြားလူသာဆို ရှိခိုးမတတ် တောင်းပန်မိမှာ ပင်...။
သူ့ကျတော့ စ,ပြောမိတဲ့ စကားကိုက မချေမငဲ့ဖို့ ...

"ဒီမှာ ..၊ မင်းနဲ့ နောက်ထပ် ဒီလိုဆုံမိဦးမယ်ဆိုရင် ငါ့လက်သီးကို ဘရိတ်မထားတော့ဘူး"

လက်သီးဆုပ်ကို မြင်အောင်ပြပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။ လမ်းဟိုဘက်မှာ သူ့ရဲ့ ကားနက်ကြီးက ကြွားရွာထည်ဝါစွာ တောက်ပြောင်နေ၏။ တစ်ခါကနှစ်ခါ ဖြစ်လာတော့ သူမလည်း စိုးရိမ်စိတ်လေး ဖြစ်ခဲ့မိသည် ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနှစ်ခါလုံးမှာ ကိုယ့်ကြောင့် သူ့ချည်းပဲ ဒုက္ခရောက်ရောက်သွားတာ ဖြစ်၏။

ဒီတစ်လလုံးပဲ ပြဿဒါး ဖြစ်နေသည် လား မသိ...။

နောက်လမှာ ကံကောင်းပါစေ...။

အခန်း (၅)

သူ ကားနားရောက်လာတော့ ကားရဲ့ ဘေးမှာ ကြိုတင်ရောက်ရှိနေသူ တစ်ယောက်...၊ သူက ချမ်းမြေ့အောင်၊ ပြီးတော့...

ရပ်ထားသည့်ကားထဲကနေ ရှိန်း ထွက်လာ၏။ သူ့ရှေ့မှာ နှစ်ယောက်ဖြစ်သွားသည် ။

"ဈာန်..၊ ငါတို့ ဒီလောက်ဆို ပြေသင့်ပြီထင်တယ်"

"အေးလေကွာ..၊ လေးနှစ်တောင် ကျော်ခဲ့ပြီပဲ၊ အခု စီစီရီလဲ နိုင်ငံခြားက သူ့ဒယ်ဒီရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ ပဲ ထိုင်တော့မယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာ နှစ်လလောက်ရှိပြီ၊ သူက မင်းနဲ့ အဆင်မပြေဖြစ်ပြီးသွားကတည်းက နိုင်ငံခြားနဲ့ ဒီကို သွားလိုက်ပြန်လိုက်ပဲ"

"အေးကွာ..၊ ငါတို့ ကိုလဲ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ မင်းကို အဲဒီလို ကြံကြတာက ငါတို့ ပါ၊ မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို မင်း တုံ့ပြန်လိုက်တာ ရက်စက်လွန်းတယ်ထင်လို့ ..၊ မင်း နေခဲ့တဲ့ အတိုင်း ငါတို့ လဲ နေလိုက်မိတယ်၊ ကြားထဲမှာ အဆက်အသွယ်တွေ ပြတ်တောက်သွားခဲ့တာ နှစ်တွေမနည်းဘူး"

ဈာန်က ကားသော့ကိုငံထားသည့်လက်ကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်ပစ်လိုက်ပြီး မျက်နှာလွှဲကာ...

"ငါကတော့ ခုချိန်ထိ ငါ ဘယ်တုန်းကမှ မမှားခဲ့ဘူးလို့ ယုံကြည်တ

ယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်...၊ ငါတို့ ပဲမှားတာပါ၊ မင်းနဲ့ စိစိရီ..."

"သူ့အကြောင်း ထည့်မပြောနဲ့ ရှိန်း...၊ သူ ဒါကို သိနေတယ်၊ အဲဒါ ငါ သိတဲ့ အတွက် ရွံတယ်၊ သူနဲ့ ငါ တွဲနေခဲ့တဲ့ ကာလတစ်လျှောက်မှာ ငါ့ဘက်က အဲဒီလိုအခွင့်အရေး လိုချင်တဲ့ စကားမျိုး မပြောခဲ့ဖူးဘူး၊ အမူအရာတွေလဲ မရှိခဲ့ဘူး"

"သူက ထင်နေခဲ့တာ ရှိရင်ရော..."

ဈာန် မျက်မှောက်ကြုတ်သွား၏။

"မင်းလိုကောင်ကို ဘယ်မိန်းကလေးက မျက်စိခလုတ်မတိုက်မိဘဲ နေမလဲ ဈာန်..၊ မင်းဘာသာမင်းနေလဲ သူတို့ ဘက်က စိတ်ကူးယဉ်ခွင့်တော့ ရှိတယ်၊ မင်း နည်းနည်းတော့ နူးညံ့ဖို့ ကောင်းနေပြီကွ"

ဈာန်က မဲ့သည် ။

"မင်းတို့ ပြောသလို ငါ့ကို ပြောခဲ့ကြဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီစကားမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး ကွ..၊ ကဲ့ရဲ့ တာ...၊ အဲဒါကြောင့် ချီးမွမ်းတာရော၊ ကဲ့ရဲ့တာရော ငါ ဘာမှ မကြားချင်ဘူး၊ သာယာမိမှာ လဲ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်းတို့ ရေးခဲ့တဲ့ အရုပ်..၊ ဘယ်လက်နဲ့ ဘယ်သူရေးတာဖြစ်ဖြစ် ဒီပုံစံထွက်လာတာကို ငါမလိုချင်ဘူး၊ နောက်ထပ် ဒါမျိုးတွေ ငါတို့ ကြားမှာ မဖြစ်ချင်ဘူးကွ"

"အေးပါ.."

"ငါတို့ က မင်း အဖြေထွက်လွယ်ကူအောင် ပြောပြတာ၊ သူ့ရဲ့ ကာရိုက်တာက မင်းပြောသလောက်ကြီးတော့ မဆိုးရွားသေးဘူးဆိုတာ..."

သူ ဆိုးတာ မဆိုးတာထက် ကိုယ်ဆိုးလိုက်လို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကတော့ ဘဝပျက်ရှာပါပြီ...။

ထိုညက သူသောက်ခဲ့တဲ့ အရက်ထဲက မသန့်စင်မှုကြောင့် ဒီနေရာမှာ ဒေါသတကြီး ပေါက်ကွဲရှောင်ထွက်လာခဲ့ပြီး ဟိုနေရာမှာ တော့...

"ကျွတ်..."

သူ စုတ်သပ်ရင်း ဆတ်ခနဲ ခေါင်းခါသည် ။

ချမ်းမြေ့တို့ ကတော့ ခုချိန်ထိ ဒါကို သူ မကျေနပ်ဖြစ်နေတုန်းလို့ ထင်သွားလိမ့်မည်။

မိတ်ဆွေချင်းမို့ အခင်မင်မပျက်ရှိနေရင်တောင် ကောက်ညှင်းက မစေးရဘဲ ဆန်ကြမ်းက စေးလှချေလားလို့ စိတ်ထဲမှာ တွက်နေနိုင်၏။

သူဟာ မိကောင်းဖခင် သားသမီးတစ်ယောက်...၊ ထို့ကြောင့် ထိုညကအဖြစ်ကို ဒီနေ့ထိ မပျောက်ဖျက်နိုင်ဘဲ ရှိခဲ့၏။ လမ်းကြိုတိုင်း ထိုနေရာကို ငဲ့ကြည့်မိသည် ။

အချိန်ရတိုင်း ရှာဖွေမိ၏။ ဒါပေမဲ့ လူကိုလည်း မမှတ်မိ...၊ နာမည်လည်း မသိ၊ စိတ်ထင်တဲ့ နေရာတိုင်း ရှာခိုင်းလွန်းလို့ စိုးနိုင်လည်း စိတ်ညစ်နေပြီဖြစ်သည် ။

သူ ဘဝပျက်ခဲ့တာ အဲဒီလောက်ထိ...။

ဒီအတွက် အပြစ်ရှိတဲ့ လူတွေကို ဒေါသမဖြစ်ရဘူးလား...။

"ငါတို့ အဲဒါတွေ မပြောတော့ဘူးကွာ...၊ ဘယ့်နှယ်လဲ"

"လာပါကွာ..၊ အလုပ်အကြောင်း ဆွေးနွေးရအောင်၊ ငါတို့ နိုင်ငံခြား

နဲ့ အကျိုးတူ ပူးပေါင်းထားတဲ့ အလုပ်တွေ..၊ မင်းက ပြန်လှည့်မကြည့် ပေမယ့် ငါတို့ က မင်း ရှိနေသလိုပဲ အကောင့်လိုက် တွဲထားတာပေါ့"

ချမ်းမြေ့အောင်က သူ့ကားပေါ် ဝင်လာသလို ရှိန်းက ကားနောက်က ပါလာ၏။

"မင်းတို့ ငါ့ကို ကားပေါ်တင်ခဲ့တုန်းက ငါ့ဘေးမှာ တစ်ယောက်ယောက် ရှိနေလား"

ကားမောင်းရင်းမေးလိုက်တော့ ချမ်းမြေ့အောင်က အံ့သြသည့် မျက်နှာနှင့် လှည့်လာ၏။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ...၊ မနက်လင်းပိုင်းကြီး မှောင်မှောင်မည်းမည်းပဲ ရှိသေးတာ၊ မင်းနားမှာ ဘယ်သူရှိမှာ လဲ၊ ငါတို့ တောင် မင်းကိုစိတ်ပူပြီး ထွက်လာကတည်းက လမ်းဘေးတွေကိုပဲ မျက်စိရောက်နေလို့ ၊ ဆိုင်ကယ်ကလဲ လမ်းဘေးချိုင့်ထဲမှာ ၊ မင်းကလဲ ဟိုးအဝေးကြီး လိမ့်ဆင်းကျနေတာ"

"အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရော ဘာတွေ့လဲ"

"မတွေ့မိပါဘူး...၊ မင်း ဘာဖြစ်ခဲ့လို့ လဲ"

သူ မျက်ခုံးအစုံ တွန့်ကုတ်ထားလျက်နှင့် ခေါင်းခါမိသည် ။

ဒီကောင်တွေကို မခေါ်မပြောဘဲ ပြတ်တောက်စွာနေနိုင်ပေမယ့် ဒါလေးတစ်ခုကိုတော့ မေးကြည့်ချင်တဲ့ စိတ်တွေ လပေါင်း...၊ ရက်ပေါင်းများ စွာ ရင်ထဲမှာ ကိန်းအောင်းနေခဲ့သည် ။

မေးကြည့်ရင် တစ်ခုခုထူးခြားတာ သိရမလား..လို့ ၊ ခုတော့ ဝေးပြန်ပြီ တစ်ခါ..။

စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသွားခြင်းက ပြေးနေသည့်ကားတောင်
အရှိန်လျော့ကျသွားခဲ့၏။ ချမ်းမြေ့ ရိပ်မိသလိုတော့ ဖြစ်သွားသည် ။
ဒီကောင် ပြဿနာတစ်ခုခု ရှိခဲ့သည် လား...။
